

DÁT SI ČAS

Zastavit se, dát si čas,
dívat se na stromy, květiny
a všichni tu krásu kolem nás.

Dát si čas dívat se do svého srdce,
pochopit kým jsem a po čem toužím.

Dát si čas na touhu
po Tobě, po Tvém doteku, po Tvé přítomnosti.

Dát si čas vstoupit do jiné dimenze,
mít hlavu ve hvězdách.

Dát si čas přijmout Tvou lásku, Tvé světlo, Tebe...
Nechat se proměnit a prozářit Tebou.

Dát si čas pocítit štěstí,
jednoduše být, žít, snít o Tobě,
s Tebou zemřít a vstát z mrtvých.

Dát si čas jít s Tebou na procházku, jen Ty a já,
navěky objevit v sobě nekonečnost.

Dát si čas znovu se zamilovat do života, do Tebe,
nechat se milovat tím kdo mě přesahuje.

Dát si čas přijmout druhé s láskou a bez otázek

Dát si čas je dar,
ode mne Bohu,
ale také od Boha mě!

Jana Škubalová

Název:	Setkávání
Adresa:	Travná 4, 790 70 Javorník
E-mail:	info@travna.cz
IČO	689 11 611
Bank. spojení:	164234401/0300 u ČSOB

Zpravodaj

o.s. SETKÁVÁNÍ

2008

www.travna.cz

1 O kořenech stromu

3 Ohlédnutí za rokem 2008

4 Velikonoční Travná

4 Rodinná Travná

6 Pozvánka na Velikonoční & Rodinnou Travnou 09

7 PWF 2

8 Podzimní Travná

9 Silvestrovská Travná

O kořenech stromu - zamyšlení

„Dvanáctiletý chlapec nepřežil těžká zranění, která ve čtvrtek odpoledne utrpěl po pádu stromu v centru Zlína, dnes ráno zemřel.“ (Lidové noviny 23.ledna 2009). Po přečtení zprávy mi bylo úzko, bylo mi líto těch dvou chlapců (druhý chlapec zemřel asi o týden později). Člověk opravdu neví „dne ani hodiny“. Pro svůj život, ani pro život svých blízkých. Z toho plyne jasné poučení, že máme každý den žít, jako by to byl poslední den našeho života. Tak se i chovat ke svým blízkým, podřídit tomu své rozhodování a jednání. Já vím, že to tak úplně nejde. Při takové zprávě se ale můžeme zamyslet nad svým životem a položit si otázku, zda žijeme tak, jak skutečně chceme. Podle svého přesvědčení, své víry, hodnot, které jsou pro nás důležité. Nebo potřebujeme svůj život trochu přehodnotit? Co když dnes ráno vidím své dítě, svého manžela či manželku naposledy? Co když ještě dnes budu stát před svým Pánem a zodpovídat se ze svého života?

O něco později jsem dělala úkol na biblickou skupinku. Znovu se mi vybavila zpráva z novin v trochu jiném kontextu. „Asi 20 metrů vysoký pajasan žláznatý s kmenem o průměru zhruba jeden metr se zřítíl ve čtvrtek kolem 13:00. Podle informací magistrátu byl příčinou pádu zřejmě narušený kořenový val.“ Strom vypadal zcela zdravě, ani kontroly neodhalily hrozící nebezpečí. Pravděpodobně byly kořeny vlivem podmáčení značně prohnílé. A to je něco, co člověk na povrchu neuvídí.

„Čím hlouběji jsme zakořeněni ve spolehlivé Boží lásce, tím méně jsme zmítáni víchřicemi života.“ Četla jsem v komentáři k domácímu úkolu. To vlastně dává smysl. Hluboké, pevné kořeny jsou pro nás křesťany stejně důležité jako pro pajasany. Jinak můžeme „spadnout“ a svým pádem zranit sebe i lidi kolem. Není to tedy jen pro naše vlastní dobro, mít pevné kořeny, je to i kvůli lidem, s nimiž žijeme, pracujeme.

„Žijte v Kristu Ježíši, když jste Ho přijali jako Pána. V Něm zapusťte kořeny, na Něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ (Kol. 3, 6-7) Co to znamená prakticky? 1. Jestliže vyznáváme, že Ježíš je náš Pán, pak musíme vše ve svém životě podřídit Jemu a Jeho vůli. První a druhé přikázání zní: „Nebudeš mít jiného Boha kromě mne.“ „Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, nebudeš se tomu klanět, ani to uctívat...“ Cokoliv, co dáváme na místo, které náleží Bohu, je modla. To je to, co posloucháme, čemu podřizujeme naše rozhovány a jednání. Pán Bůh nás stvořil, abychom Ho chválili. Přirozenou lidskou potřebou je něco nebo někoho uctívat. Pán Bůh nás stvořil s potřebou uspokojení, naplnění. Náš hlad po uspokojení je tak silný, že v momentě, kdy někdo nebo něco i jen zdánlivě uspokojí tuto potřebu, cítíme neuvěřitelné pokušení se tomu klanět, ctít to. Blaise Pascal napsal, že v každém člověku je prázdné místo, které může naplnit jen Bůh. Augustin to vyjádřil takto: „Ty to působíš, že chválíš Tě, je nám potěšením, neboť Tys nás stvořil pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.“ Ať už se snažíme čímkoliv zaplnit ono prázdné místo kdesi uvnitř, nic jiného než Pán Bůh sám a Jeho láska nás trvale neuspokojí.

2.Co to znamená zapustit kořeny v Pánu Ježíši? Strom potřebuje vzduch (kyslík), vodu, světlo, živiny a něco, v čem je ukotven, upevněn (zem, hlína). Přeneseně to můžeme aplikovat na život křesťana takto: vzduch je Boží přítomnost. Být si vědomi Boží přítomnosti, že On je s námi stále. Být v neustávajícím spojení i soustředěném rozhovoru – modlitbě. Voda je Duch svatý. Každý den se jako džbán plnit Vodou živou, prosit o naplňování Duchem Svatým. Abychom se mohli nechat plnit, musíme nejdříve vyprázdnit to, co v nás je, vylít svá srdce Pánu. Světlo – to je Pravda. Pravda o Bohu i o nás. Věřím více svým pocitům nebo tomu, co říká Bůh ve svém Slově? Živiny – to je Boží Slovo. Každý den si vyhradit i jen 10 minut na četbu Bible, rozjímání nad Božím Slovem, doplněné o hlubší studium třeba jednou týdně. Ukotvení, zem – je právě ta spolehlivá Boží láska. Která nás drží pevně ve svých hřeby probodených dlaních.

Celé téma této Travné bylo Dárek, nebo dar. A jsem moc rád za toto téma i za to že díky delšímu časovému rozpětí jsme měli dost času se naň podívat z různých úhlů. Např. kdo vlastně nosí o vánocích dárky a o jaký dárek vlastně jde, zda sami umíme dárky dávat, ale i přijímat a či po nás náhodou nějaký ten „dárek“ Bůh také nevyžaduje a kolik by to mělo dělat z našich příjmů. Znovu po dlouhé době čtu knihu K jádru křesťanství od C.S.Lewise a po odjezdu všech jsem objevil také část týkající se dávání.

Ve zkratce tam autor píše, že dobročinnost je jedním ze základů křesťanství, ba dokonce se u Mt 25, 31-46 zdá, že se na ni vše převádí. Je prý sice dobré pokoušet se vytvářet společnost, kde bude co nejméně takových potřebných, ale to nás křesťany nezabavuje povinností dávat. Neboť to, že hmotně něco dáme, je spíš až druhořadé. Jde tu spíš o postupnou proměnu nás samotných každým rozhodnutím uposlechnout Ducha svatého a dát, pomoci, učinit správnou věc. A každé takové rozhodnutí nás buď proměňuje směrem

k nebi nebo peklu (to pokud se rozhodneme proti Duchu). A kolik máme dávat. Autor se obává, že víc, než kolik dokážeme ušetřit. Tedy pokud žijeme se stejným standardem jako ostatní lidé s podobným příjmem, pravděpodobně dáváme málo. Měly by totiž existovat věci, které si právě kvůli své dobročinnosti budeme muset odepřít. Na závěr jmenuje ještě dvě největší překážky dobročinnosti. Strach z nejistoty a pýcha v utrácení na viditelných místech (nejen na blahobyt, ale spropitné, či třeba pohostinnost) a malé výdaje na místech kde si toho téměř nikdo nevšimne – na opravdovou dobročinnost. Rozhodně doporučuji si celou knihu přečíst, stojí za to.

Jas

I já patřím mezi ty, kteří rádi už celá léta jezdí oslavit Nový rok na Travnou. Když se náhodou někde zapomenu v zahraničí, vždy na trávníáky vzpomínám a chybí mi toto společenství tolika různých úžasných lidiček protkané přítomností našeho ještě úžasnějšího a neustále nás překvapujícího Pána. Letošní modlitební řetězec byl velkým překvapením, byl nám totiž svěřen velký úkol : prosit za uzdravení Šimona Janči. Přece nemůžeme přijít o nastávajícího trávníáka ne? :)

K silvestrovské Travné patří i tradiční ztišení u svíček. Tato krásná tečka za uplynulým rokem nám pomáhá si ve sdílení uvědomit, co vše krásného nám starý rok přinesl a v tajnosti na papírku přednést Pánu naše plány na rok nový.

A možná že by stálo za to teď napsat i něco o tom, co na této Travné bylo nové. Tak třeba už jen doba trvání, tentokrát to bylo 9 dní! Delší Travnou jsem ještě nezažila! A možná právě proto tam tentokrát byla taková pohoda, kterou jsem já osobně s časem ke ztišení nejvíce vyhledávala. Rozárka, psisko to správčovské, se tak stala moji věrnou družkou a přítelkyní :)

Z mých vzpomínek asi ani nikdo nevymaže ten úžasný stop, kdy se nás do jednoho auta naskládalo celkem 6 včetně všech batohů.... A pak že nemá smysl stopovat že?

Velké díky patří hlavně Evce Urbanové, která pro nás všechno hezky zkoordinovala, naši milé kuchařce Broně, hudebníkům a taky našim čtyřnohým spoluúčastníkům – Rozárce a Terezce, které se postaraly o velký kopec zábavy.

Jana

A jak jsem prožil letošní Silvestrovskou Travnou já, správce? Ještě než se většina vůbec začala rozhodovat, zda pojedou, již jsme s hlavní kuchařkou Broňkou připravovali jídelníček a já tipoval, kolik asi tak může přijet lidí, aby se dala udělat objednávka na pečivo, knedlíky i maso. Tu byla nutné podat již začátkem prosince, neboť mezi svátky už by bylo pozdě. Nutno říci že můj tip celkem vyšel, jen nás tu bylo na přelom roku o deset více. Naštěstí holky z kuchyně jsou šikovné a čerstvými zásobami, které vozil Merlin vozem, jsme vše zvládli. Ale situace s přihlašovaním je stále poněkud tristní a tak pokud výbor nebude proti, zavedeme přírážku pro ty kteří se nepřihlásí včas.

Travná začínala v sobotu 27.12. a já v neděli kázal. A tak, ač nerad, sobotní večer i část noci jsem trávil v dopilovávání kázání. Jaké bylo nechť praví jiní. Má denní rutina začínala pravidelně třicet minut před budíčkem, kdy jsem šel roztápět,

aby účastníci „neumřeli“ šokem při otevření spacáků :). A pak jsem už průběžně přikládal nebo se věnoval zábavě, odpočinku (přeci jen jsem naspal maximálně šest hodin každou noc), lidem či programu. Evča měla program připravený bezvadně a vše klapalo. Bylo jen potřeba sem tam něco vytisknout, vyvěsit, nebo třeba uklidit sklep a nechat nanosit dostatek dřeva ke krbu, aby měli modlitební na jednodenním řetězu útulno. Za modlitební řetězy jsem vždy rád, ale za tento obzvlášť, neboť je to takové praktické „cvičení“ v jednom aspektu života křesťana. Modlili jsme se za zdravý Šimonka Janči i za celou jejich rodinu.

Kdysi jsem slyšela vyprávění o palmách. Určitý druh palm příliš rychle roste. Proto jim, když dorostou do určité výšky, dávají do koruny kámen. Palma nemůže růst moc vzhůru, proto soustředí svou sílu do kořenů a roste do hloubky. Po určité době kámen sundají a ona roste normálně dál. Tyto palmy pak v době sucha mají dost dlouhé kořeny, aby dosáhly až na hluboké prameny spodních vod. Ani vítr je tak snadno nevyvrátí. Proto mohou déle růst a nést plody. Pán Bůh si někdy podobným způsobem používá různé těžkosti a trápení v našem životě. Naše víra jde víc do hloubky, jestliže u Něho, v Jeho lásce, od které nás nemůže nic odloučit, hledáme svoje útočiště. Růst kořenů není vidět. Kořeny neroustou nahoru, ale dolů. Život s Kristem, je život oběti. Umírání našeho já (našich nároků, pravd, pýchy, sobectví, představ a přání) není bez bolesti. Láska je oběť. Chci Pána Ježíše milovat, žít v Něm a pro Něho, protože On první

miloval mne a vzdal se svého života pro mne. Možná procházíte „časem sucha“, „necítíte“ Boží lásku, je pro vás obtížné Bohu důvěřovat. Čemu budu věřit? Že mě má Pán Bůh rád, i když mé pocity tvrdí opak? Bůh přiblížil svou lásku k nám na kříž. Větší důkaz Jeho lásky už není, na to se můžeme spolehnout. Záleží na nás, jak se rozhodneme, zda se k Pánu Bohu přimkneme nebo se od Něho vzdálíme, ať už procházíme zkouškami nebo je nám dobře. Trávíme víc času čtením reklamních letáků než Božího Slova, v posilovně, než v Boží přítomnosti. A naše kořeny začnou pomalu uhnívat. Okolí, ani my sami třeba nic netušíme. Ale kdesi v hloubi našeho nitra se něco mění. Snázejí podléháme různým lžím, klamům a tlaku okolí, protože Pravda Božího Slova není naším denním chlebem. Je čas si připomenout, čemu věříme a co vyznáváme. Kde je naše naděje a jediná pevná jistota.

3. „Pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ Vděčnost Bohu za Jeho věrnost, připomínání si toho, co pro ně udělal, bylo povinností Izraelců. Proč asi? Aby nezapomínali, že Pán Bůh je vyvedl z otroctví do svobody. Že vše ostatní, čemu se budou klanět, je bude znovu jen zotročovat. Že Pán Bůh se o ně vždy postaral, na poušti jim dal jíst manu, vyvedl vodu ze skály. Nic jiného je v čase nouze nezachrání, v čase hladu skutečně nenasytí. Že Pán Bůh jim dal zemi zaslíbenou, odpočinutí po dlouhém putování. Víme, že pro nás má Pán Bůh připravenou Zemi věčného odpočinutí. Že pozemské trápení je jen na krátko ve srovnání s tím, co pro nás Pán Bůh připravil, jestliže vytrváme až do konce. Tak jako Izraelci si to do nekonečna opakujeme, jak nás Pán Ježíš vysvobodil z otroctví hříchu a jak se o nás každodenně stará. Radost pramení z vděčnosti a přináší sebou pocit uspokojení, naplnění, nové chuti na další krok. Vděčnost vede k chvále. Je jen jeden, který je hoden chvály, jen jeden Pán nad nebem i zemí, i nad mým životem.

Přeji vám všem, abyste měli hluboké, pevné a zdravé kořeny. Abyste žili v Pánu Ježíši, protože On vás má přenesmírně rád. Až do dne, kdy spatříme Jeho tvář.

„Požehnán buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody, své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.“
(Jeremjáš 17, 7-8)

Ohlédnutí za rokem 2008

Milí členové, příznivci a fandové Setkávání, v roce 2008 vznikla **modlitebně - diskusní iniciativa**, která během roku probírala různá témata týkající se Setkávání a Travné, především přes emailovou konferenci doplněnou o dvě osobní setkání. Výsledkem těchto diskusí je nová formulace vize Setkávání, se kterou se můžete seznámit na Valné Hromadě. Tato iniciativa klade důraz na modlitbu jako základ veškerého snažení. Jednou týdně jsou rozesílány modlitební emaily a ti, kdo mají zájem, se mohou zapojit i do organizovaného postního „řetězu“.

Dalším výsledkem práce této skupiny je nápad na přeorganizování sdružení a uvědomení potřebnosti více aktivních členů. Chceme proto vytvořit tzv. výkonný tým, který bude mít na starost věci jako je organizace akcí sdružení, propagace, duchovní stránka sdružení, komunikace se členy sdružení, fundraising apod. K tomu jsou zapotřebí ochotní dobrovolníci. Tým bude veden ředitelem sdružení setkávání, k této pozici se nabídl Jared Kenning.

Návrch nové formulace vize: Občanské sdružení Setkávání je společenství křesťanů, které skrze setkání učí sebe i druhé, jak žít po vzoru Ježíše Krista, aby byli proměňováni jednotlivci, rodiny, církve i společnost.

Loni jsme také oslavili **40 let mezinárodních setkání na Travné**. Shrnutí této akce popsala Zácłonka do Olomouckého Posla takto: „Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let...“ (Dt 8, 2) Tak znělo motto na pozvánce k oslavám 40 let mezinárodních setkání na Travné. 25.-27. července se nás sešlo asi kolem stovky, abychom si připomněli Boží věrnost po oněch 40 let Travné, abychom se setkali se starými známými, zavzpomínali, či se podívali, jak Travná vypadá dnes. Bylo nás tak půl na půl z Česka a z Německa. Na slavnostních bohoslužbách zazněly pozdravy mimo jiné od javornického pana starosty, katolického kněze i zpívané požehnání pravoslavného kněze.

Větší prostor byl dán osobnímu vzpomínání odpoledne v ateliéru, které bylo i s promítáním. Adolf s Hanou mluvili o nelehkých průkopnických začátcích za hluboké totality a další řečníci pak navazovali. Na fotkách jsme poznávali známé tváře „ještě zamlada“ a kdyby nás netlačil čas, historky veselé i vážné by nebraly konce. Pro děti připravily holky skvělý program, buď jim za to díky. A vůbec poděkování patří všem pomocníkům, bez kterých by se tato akce neobešla.

Dalo by se toho napsat o tomto setkání ještě hodně, kdo tam byl, kdo tam nebyl, kolik buchet se snědlo a kolik guláše ještě zbylo.

3 Jedna věc, která mi utkvěla v hlavě, je z kázání Klause Labesia. Mluvil o tom, že pro mnohé to může být

těžké, vidět chátrající přístavbu, dům, který potřebuje tolik oprav, jako by spousta práce byla marná. Je však ještě ten duchovní dům, který Pán Bůh na Travné budoval a buduje. Společenství nás všech, kteří jsme tam jezdili a jezdí. A tento dům se staví dál. Pán Bůh nás neopustil, své požehnání neodňal. Možná nám chce jen ukázat, který ten dům je důležitější.

Jsem Pánu Bohu za toto setkání vděčná. Za krásné počasí, za spoustu známých tvář, které jsem po letech opět mohla vidět. Je sice škoda, jak řekli jiní, že se těch starších Travnáků nesešlo víc, ale i tak to bylo fajn. Aspoň jsem se dozvěděla, jak se seznámili Dobra s Honzou Krupou nebo Hanka Uhlmannová s Ondrou Kameníkem, a věřte bylo nám spolu na javornické faře po večerech veselo. Chcete-li vidět fotky z historie i současnosti a dočíst se víc o dění kolem Travné, podívejte se na

www.travna.cz

Zácłonka

PWF2 byl pro mne o společenství mezi námi a Bohem. Hodně jsme toho spolu taky zazpívali. Výlet se vyvedl, člověk došel na jiné myšlenky a pohledy na věci, když se může kochat krásou přírody. Film o vymítání byl též zajímavý. Myšlenka Lukáše Hradila, vedoucího sobotních chval, že máme Krista chválit vším, co děláme, že máme mít tedy chválu jako životní styl, se mi moc líbí. Domů jsem si odvázel povzbuzení do dalších dnů a naději, že dá-li Pán, pojedou zase na další, teď už PWF3.

Harťák

Podzimní Travná 2008

I když jsem na Travné, myslím skoro poprvé od doby, co na ni jezdím, nemohl být celou dobu jejího trvání, odvázel jsem si z ní spoustu zážitků. Počínaje noční pařbou SWATu s Hanyiskem, díky níž jsme měli půlnoc přesně v 8 ráno a konče nedělními bohoslužbami, které byly už poněkolkáté opět v režii mládeže a myslím, že se moc podařily.

První účastníci (kromě nás dvou aktivistů, mě a Hanyiska, kteří jsme Peťu Jase obšťastňovali svou přítomností už od čtvrtka) se začali rojit už od pátečního odpoledne a tak se naše společenství začalo celkem rychle rozrůstat. Prvním společným programem (když nepočítám večeri, která byla rozhodně taky zajímavým bodem programu) byl Vlastíkův program na téma: Jak rozlišit potřebné od nepotřebného, který zahajoval téma celého pobytu, Unum Necessarium neboli Jediné potřebné. Vlastík nám povídal a následně jsme se taky bavili v menších skupinkách o tom, co je pro náš život potřebné, dobré nebo naprosto zbytečné. Po programu následovala volná zábava, v mém podání to byla například partička piškvorek a následně dámy, u které jsme se nemohli shodnout na pravidlech a proto přikládám odkaz na oficiální česká pravidla :) ([cs.wikipedia.org/wiki/Dáma_\(hra\)](http://cs.wikipedia.org/wiki/Dáma_(hra))).

Sobotní den se nesl ve znaku pracovního dopoledne, kulturně-zábavného a nacvičovacího odpoledne a večera vyplněného Benovým programem. Chtěl bych tímto zpětně poděkovat své pracovní skupině, s níž jsme dopoledne pořežali několik balíků dřeva, takže Peťa Jas nám snad v zimě neumrzne. Jmenovitě jsou to: Dan (kterého přátelé nazývají Daník), Mirek, Mates, Pavel, Jirka, Štěpán a pokud to byl ještě někdo, tak se mu tímto zároveň omlouvám, že jsem na něj již stihl zapomenout...

Po dobrém obědě a krátkém odpočinku jsme se rozdělili do dvou skupin, divadelní pod vedením Mariany a hudební pod vedením Daníka, které jsem se osobně účastnil a proto o ní mohu podat referát. Nacvičování dvou písní na nedělní bohoslužby bylo opravdu úchvatné a myslím, že i výsledek našeho snažení přinesl užitek a potěšení účastníkům nedělního shromáždění.

Benův večerní program na téma: Jediné potřebné – Láska jsme si náležitě užili, vychutnali a odnesli si z něj zajímavé postřehy, například jak děti definují lásku...Pak jsme si už užívali volného večera, který se nesl například ve znaku asociací nebo jiných zábavných aktivit.

Začátek neděle se nesl v mírných zmatcích, jelikož jsme snídani očekávali nahoře a ona se nakonec konala až dole, v Javorníku...ale co už, alespoň jsme mohli dřív vstát a mít den o kousek delší;) Po snídani jsme už mohli prožívat společenství nedělních bohoslužeb a v kázání si zopakovat to, co bylo tématem celého víkendu...No a po bohoslužbách už jen smutné loučení a moje osamocená cesta domů...Tak zase příště, nejlépe hned na Silvestra a ještě jednou díky Daníkovi a všem, kteří se na téhle skvělé akci podíleli.

Frenezulo (Tomáš Koutecký)

12. - 14. září proběhl na Travné druhý víkend modliteb, uctívání a společenství: Prayer - Worship - Fellowship víkend. Tohle o něm napsali někteří z účastníků:

„Jako jelen, když vodu chce pít..“

Pátek 12.9.2008

Těšíme se na Travnou! Proč? Protože se koná prayer-worship-fellowship víkend II.

Příjezd byl bezproblémový a na uvítanou jsme si pochutnali na bezvadných langoších. Po všem tom vítání, povídání a hledání si místeček na spaní jsme se sešli ke společnému programu. Marťa nám konečně vysvětlil, co znamená pozvánka a my jsme se zaměřili na slovíčko FOCUS a odkazy v Bibli. Poté následovaly písně chvály a modlitebko.

Pozdní večer jsme vyplnili především pojídáním skvělých Estiných a Harfákových buchet;)

Sobota 13.9.2008

Po ranním ztišení, hygieně a snídani jsme dopoledne nacvičili tři písničky na obveselení nedělních bohoslužeb. Obídek, partička LIGRETTA (část první) a zdravotní procházka do přírody. Dále pak byla na programu večere, nutné focení před Travnou a všemi už očekávaný program Lukáše a Petry Hradilových na téma „Chvála jako životní styl.“ Vsuvka: LIGRETTO (část druhá a finální) a pak filmeček na dobrou noc s názvem: „V moci ďábla.“ To se nám to spalo!;)

Neděle 14.9.2008

Úklid, balení a cestování za snídání do Javorníku. Bohoslužby s bratrem farářem Plachým (+náš zpěv) a nakonec odjezd buďto domů nebo z části ještě na „afterparty“ zpět na Travnou.

Víkend byl opravdu moc fajn a jsem vděčná za Boží požehnání a přítomnost, které jsme tam mohli pocítovat. Takže otázkou zůstává: Kdy bude další??;)

Adishk@

Tak tohle už byl druhý víkend modliteb, uctívání, společenství...

V pátek jsme se vypravili už po známé trase na Travnou, tentokrát byl připraven víkend plný modliteb, písní, chval...

Myslím že pro každého z nás to mělo osobní míru přínosu. Já osobně jsem si zase mohla uvědomit jak moc je chvála v životě křesťana důležitá a obohacující. V sobotu večer nás přijeli navštívit Hradilovi z Ostravy, kteří nám pověděli něco o své práci a také to jak oni vnímají chválu a tedy to, že chvála by měla být životním stylem člověka.

Přes celý víkend jsme se mohli úžasně vyblbnout, zrelaxovat, nadýchat čerstvého vzduchu při výletu :) a užít si spoustu radosti a smíchu :-)

V neděli ráno již tradičně na bohoslužby do Javorníka, kde jsme přispěli svých zpěvem.

A pak už všichni chválali na vláček motoráček. I když nás bylo poméně, byl to úžasně prožitý a požehnaný víkend a jsem moc ráda, že jsem tam mohla být.:)

Velikonoční Travná 2008

Odehrála se další velikonoční travná a tak se pokusím ji v pár větách shrnout. Programem nás provázeli Janička Moravcová a Petřík Maláč a musím říct, že svou , úlohu vzali opravdu skvěle.

Nejenom, že jsme se posílili ve víře, ale také úžasně pobavili. Nechyběl ani příjemný výlet plný sněhových radovánek. Jídlo bylo také skvělé a myslím si, že jsme si s kuchyní všichni dobře poradili.

V neděli kolem 6 ranní se šli někteří podívat na východ slunce spojený s chválami Našeho Pána v podobě písní a modliteb. Následovaly bohoslužby, po kterých na nás čekala již tradiční zámecká restaurace. Myslím si, že se celá travná povedla a všichni si ji v Boží přítomnosti perfektně užili

Martina Wranová

Letošní Velikonoční Travná s názvem: Ve jménu lásky, byla moc fajn (ostatně jak to je vždy na Travně). Za zmínku určitě stojí akční výlet po okolí, kde se mnozí vyřádili ve sněhu či večerní zpívání písní z Taizé nebo noční křížová cesta. Již tradičně jsme navštívili Javornický sbor, kde jsme pomáhali při čtení pašijí a v neděli po bohoslužbách jsme ještě šli potěšit našim zpěvem do domova důchodců. Byl to požehnaně strávený čas se skvělou atmosférou. Velký dík patří všem, kdo se podíleli na přípravách, zajímavých programech a samozřejmě všem lodičkám, kteří tam přijeli a vytvořili prima prostředí. :)

Ester Krupová

Rodinná Travná

1.5. - 4.5. 2008

Tato Travná byla v něčem nová, ...

jiná a v něčem zase hodně podobná těm, na které jezdíváme obvykle.

V domě bylo plno, ale ne tak, jak to znají mládežníci. Bylo velmi rušno, plno dětského křiku, běhání s míčem po chodbě a plno dětského smíchu i pláče.

Dovolte nám, abychom vám přiblížily, jak jsme tuto Travnou prožily my.

Na starost jsme měly program pro děti. Ten byl samostatně dvakrát. A to v pátek v podvečer a v sobotu dopoledne.

V pátek náš program začínal večerí. Po úspěšném nakrmení dětí jsme se pustily do vyprávění o Noemově arše. Nejdříve si děti poslechly vše podstatné o Noemovi, potopě a smlouvě a pak jsme se pustily do skládání a malování papírových lodiček, které jsme pak později pouštěly na vodě. Pokoušely jsme se s nimi hrát hru na archu se zvřátky. Ta se sice nevydařila úplně podle našich představ, ale děti se bavily a to jsme chtěly. Nakonec jsme se učily písničku o moudrosti a to už přišli rodiče a následoval večerníček Kvak a Žbluňk.

Potom, co rodiče uložili děti, jsme měly možnost s nimi posedět v Ohřívárně a naslouchat jejich sdílení, jaká úskalí a radosti je v manželství provázejí.

Druhý den po snídani byl opět přichystán samostatný program pro rodiče a samostatný pro děti. Tentokrát jsme s dětmi probíraly Jonáše. Děti pak tvořily velkou koláž velryby. Trhaly, lepily, malovaly, což se jim líbilo. Po dokončení díla jsme jim sestavily překážkovou dráhu, jako názornou ukázkou toho, že pro Jonáše nebyla cesta do Ninive jen tak snadná. Pak

jsme s nimi šly ven na krátkou procházku. No a když děti objevily posed, o zábavu bylo postaráno až do oběda.

Sobotní odpoledne bylo volné. Kdo chtěl mohl jít na procházku, někdo maloval trička, někdo květináče a někdo jen tak užíval pohody. Večeře byla u ohně: Výborné špekáčky a jako dezert opékané marshmallow.

Před spaním si děti poslechly další příhodu o Kvakovi a Žbluňkovi.

Večer následovalo opět posezení v Ohřivárně, ovšem tentokrát to bylo zpestřené Vaškovou pantomimou.

V neděli po snídani a úklidu jsme vyjeli na bohoslužby, kde byla po několika letech nedělní škola, ve které jsme dětem povídaly o Božím trestu, o Ježíšově oběti a odpouštění. Po bohoslužbách jsme se rychle naobědvali (aby někteří z nás stihli vlak) a pak už se rozjízďděli do svých domovů.

Toto setkání na Travné pro nás bylo náročné v přípravě i v tom, abychom udržely pozornost dětí, které nám byly svěřeny. Rády si však program pro děti na příští rodinnou Travnou nachystáme znovu, protože to vše pro nás bylo velmi obohacující, poučné a určitě jsme získaly další zkušenosti, za které jsme moc vděčné. Bylo fajn strávit těch pár dnů na Travné trochu netradičně, ovšem s radostí a zábavou.

Chceme tímto poděkovat Dance a Jaredovi, kteří se chopili přípravy tohoto setkání, všem kteří přijeli a hlavně našemu Pánu, bez něhož by to nebylo.

Ester Krupová a Eva Urbanová

Setkání rodin - jak jsem to prožila.

Znáte tu zvláštní atmosféru očekávání (jako kdysi) kdo přijede, koho potkám. Nejprve jdeš těmi známými místy až k domu, je to síla, tolik vzpomínek. Už jsi na prahu domu, tak teď, vkročíš dovnitř a ... už jsi ve víru setkání. Chvilí tápání, já bych tě nepoznal, snad po hlase. Letmé okukování, ta se změnila, ten je stále stejný. A nová setkání s neznámými, kteří jezdili v jiný čas než vy. Tak to je Travná po 15-ti letech. Alespoň pro mě. Každý, kdo se letos v květnu sešel na 1. Setkání rodin, si toto místo nese v srdci. A nezáleží, jak často a dávno

na Travnou jezdil.

Setkání se velmi povedlo díky pevnému vedení Danky Zácloonky, jejího manžela Jerryho a Evy Urbanové. Neslo se v křesťanském a přátelském duchu.

Ráno snídaně jako od maminky, tedy vlastně švédské stoly (to nepamatujete, co?) Poté dopolední duchovní program pro dospělé. Děti měly svůj bohatý program jinde. My rodičové jsme se zamýšleli, sdíleli a modlili. Téma 5. Mojžíšova 6,5nn. Nevěřila bych, že mi to tolik dá, ale dodnes z toho čerpám. Znovu mě to nasměrovalo více k Pánu. Tolik mě to oslovilo hlavně díky možnosti být sám se svými myšlenkami, bez dětí. O ty bylo výtečně postaráno.

Oběd neměl chybu. A po něm odpočinek s dětmi. Program odpoledne byl tvořivý. Někdo šel na procházku, jiní se zapojili do připravených akcí - malování na trička. Báječné pro nás tvořilky! Ani nevím, co dělali tátové... Po večeři večerníček, jednou i s pantomimou. A děti šly na kutě. Ve 20:30 se rodičové sešli dole v ohřivárně. Otevřeli víno, zapálili svíčky, rozbalili pochutiny a rozpožírali se o sobě. Jak jeden druhého našli, co se díky partnerovi naučili o Bohu, veselé příběhy ze života, aj. No, je užitečné se občas zamyslet nad životem, a ne jen ho žít. Završením pobytu bylo tradiční shromáždění na faře v Javorníku. Poté teplý evangelický (mňam) guláš do břicha na cestu a odjezd každý do svých domovů.

Tak nevím, jestli příště přijedu zas :). Ráda nechám volné místo někomu dalšímu, kdo tak výbornou akci ještě neokusil. Víím totiž jedno, že se na Travnou budu vracet i jindy. Je to má srdečná záležitost. A teď už i mých dětí.

S láskou, Elen Hlavsová.

Jak se nám líbilo na rodinné Travné...

Priznáme se, že náš odjezd na Travnou byl protkáán do značné míry jistými obavami. Jednak z vytopení - opouštěli jsme byt ve stavu, kdy k nám kapala od sousedů voda, a dále také z dlouhé cesty a vůbec z celého pobytu na Travné. Tak úplně jsme si nebyli jisti, zda to naše děti (Kačenka 2,3 roky, Dominiček 10 měsíců) celé zvládnou tak, abychom si to i my rodiče užili...

Cesta z Brna na Travnou vsutku náročná byla – místní objížďka na rychlosti nepřidala a děti si krátily cestu hrou na řvoucí divou zvěř. S manželem jsme již začali klesat na mysl v tom smyslu, že nám ta cesta za ten křik opravdu nestojí....Ale....o to příjemnější bylo milé uvítání, když jsme dorazili. Dokonce nám byla přenechána Vydrána! To už se skóre jaksi začalo obracet k lepšímu. No, a pak už následovala jen samá další pozitiva. Bylo do sytosti postaráno o naše tělo i ducha.

Tak například jsme uvítali, že jídlo je zajištěno. Také jsme si s manželem i popovídali o věcech, na které obvykle nezbývá čas. Nabízel se i prostor být pospolu jakožto rodina a chodit do přírody, což milujeme. A co se týče duchovního programu, byli jsme z něj nadšení. Téma „jak předávat víru našim dětem“ bylo pro nás „trefa do černého“,

jelikož o této otázce už nějakou dobu doma přemýšlíme, a tak jsme ocenili společné sdílení a inspiraci v této oblasti.

Zcela jistě naše nadšení zapříčinila i skutečnost, že jsme se biblického studia mohli účastnit společně oba, což už se nám nepoštěstilo ani nepamätujeme. O děti bylo totiž v průběhu programu úžasně postaráno. Naše Kačenka byla ještě týden poté plna dojmů a nadšená, že chodila za tetami do „školy“.

Celkově panovala přátelská a milá atmosféra. Nám bylo na Travné zkrátka fajn. Shodli jsme se s manželem, že taková rodinná Travná nám vlastně chyběla. Těšíme se proto na další rodinné travňácké setkání.

A co ta potopa u nás doma? Ta se naštěstí nekonala...

Srdečně zdraví Pokorní

Pozvánka

Letos chystáme Rodinnou Travnou na podzim na sv. Václava (25. - 28. 9. 2009). Více informací získáte od Kenningu (záclonka98@gmail.com). Rezervujte si termín, připravujeme zajímavý program!

manželé Kenning

